

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ἐκτε τοῦ Σεπτεμβρίου κι' εἰκοστῇ
κι' ἀτμόσφαιρα παρὰ ποτε ζεστή.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ποῦντος ἑξακόσα καὶ τριανταένα,
σάχλα, ξεραῖλα, κι' ὅλα σιχαμένα.

Ψάλλει κι' ὁ «Ρωμῆος» πονῶν τὴν Δουίξαν τῶν Δανῶν.

Κύττα, νεκρὴ Βασίλισσα μὲ τῆς χρυσαῖς τῆς μοίραις,
κύττα παιδιὰ μὲ στέμματα κι' ἐγγόνια μὲ πορφύραις,
ἀκου τὰ μάννα καὶ γιαιγιὰ, πῶς κλαῖν' στὸ λείψανό σου,
μὰ μέσα σ' τῆς κορώναις σου κλαμμένος κι' ὁ λαός σου
μὲ πόνου τῆς ἀγάπης τοῦ σοῦ βάζει τὴν κορῶνα,
ποῦ στέκεται ὑψηλότερα καὶ λάμπει σ' τὸν αἰῶνα.

Τὰ ταμποῦρλα τοῦ Στρατοῦ, ραπατάου ραπατοῦ.

Τί χαρὰ μας καὶ τί μουρλα!
νὰ καὶ πάλι τὰ ταμποῦρλα.
Κι' ἂν τὰ πάντα σιωποῦν
μὰ τὰ τύμπανα κτυποῦν,
κι' ἀναγγέλλουν μέσα κι' ἔξω μέλλον βρόντων καὶ πατάγων
κι' ἀστραπῶν ἑρισμαράγων.

Ἀναγγείλατε σ' τὴν χτίσιν
διὰ τυμπανοκρουσίας
καὶ τὸν τρόπον καὶ τὴν φύσιν
τῆς μελλούσης ἐργασίας

τοῦ περιλαλήτου τόπου, τοῦ προσφάτου νικητοῦ,
ταμποῦρλόξυλα σ' τὰ χέρια, ραπατάου ραπατοῦ.

Μὲ τοὺς κτύπους τῶν τυμπάνων
νίκαις ἔξυπνησαν παλαιᾶς,
χρόνοι παλαθῶν παιάνων,
ποῦ δὲν ξύναμε κοιλιᾶς,
καὶ μᾶς λένε μὲς σ' αὐτὴ
ραπατάου ραπατί.

Χαῖρε, φλογερὸ καμίνι
καὶ πατρίς πολεμικὴ,
διοργάνωσις θὰ γίνη
τοῦ Στρατοῦ πραγματικὴ.
Σώθηκαν τὰ χωρατὰ,
ραπατάου ραπατά.

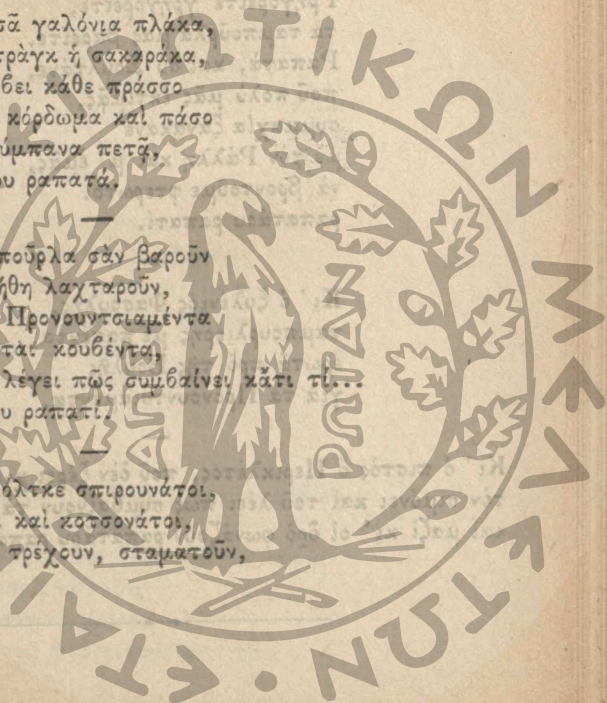
Ὁργανώσεως σημάδι
τὸ ταμποῦρλο πρῶτο πρῶτο,
γιὰ νὰ κάνη ἄλλο κρότο
μὲς σ' τῶν πόθων τὸ ρημάδι
καὶ ξυπνοὺς νὰ μᾶς κρατῇ,
ραπατάου ραπατί.

Τὰ ταμποῦρλα μας κορόνουν
τὰ καμίνια τὰ σβυσμένα,
καὶ φρονήματα φτερόνουν
σ' τὰ ποδάρια μας πεσμένα,
καὶ δὲν ἔρπουν ἔρπετά...
ραπατάου ραπατά.

Τὰ χρυσὰ γαλόνια πλάκα,
τρίγχι τράγχι ἡ σακαράκα,
πετσοκόβει κάθε πρᾶσο
κι' ὅλη κόρδωμα καὶ πάσο
μὲ τὰ τύμπανα πετᾶ,
ραπατάου ραπατά.

Τὰ ταμποῦρλα σὰν βαροῦν
κρῶα στήθη λαχταροῦν,
καὶ γιὰ Προνοντσιαμένα
ζαναγίνετ' αὐθιγὰ,
κι' ἓνας μὲ τὸν ἄλλον λέγει πῶς συμβαίνει κατὶ τί...
ραπατάου ραπατί.

Τόσοι Μόλτικε σπιρουνάτοι,
λυγιστοὶ καὶ κοτσονάτοι,
τρίζουν, τρίζουν, σταματοῦν,

κι' ὅλοι σχέδια κρατοῦν,
καὶ φωνάζουν δυνατά:
ραπατάου ραπατά.

Μὲς ὅτ' ἡν τὴν τρικυμία
προκοπῆς ἀπροσδοκῆτου
ὁ καθένας ἔχει μία
διοργάνωσι' δική του
γιὰ τὸν νέο τὸν Στρατό,
ραπατάου ραπατά.

Διοργανωτῶν μελίσι,
ποῦ τὸ βλέπω καὶ σφριγῶ,
κι' ὅλοι τώρα βγαίνουν ἴσοι,
τ' εἶσαι σὺ καὶ τ' εἰμ' ἐγώ;
καὶ τὸ τύμπανο κροτεῖ
ραπατάου ραπατά.

Κι' ἂν ζητῇτε πειθαρχία
φέρτε σχέδια γενναῖα
κι' ἀπὸ καθ' ἐπιλογία
κι' ἀπὸ κάθε δεκανεία
νὰ τὰ κρίνωμε κι' αὐτά,
ραπατάου ραπατά.

Σὲ δακτυλιδένια μέση
τὸ σπαθί κι' ἐγὼ φορῶ,
κι' ὅπως θέλω καὶ μ' ἀρέσει
τὴν πατρίδα μου φρουρῶ,
τὴν πατρίδα μου περπατεῖ;
Ποῖός ἀσίκης σὺν κι' ἐμένα ὅτ' ὁ παζάρι περπατεῖ;
ραπατάου ραπατά.

Τί χαρά μας καὶ τί μοῦρλα!
νὰ καὶ πάλι τὰ ταμποῦρλα,
μεταρρυθμίσις κι' αὐτή,
ξένοι σκιάζονται στρατοὶ
καὶ τοὺς πάει ριπίτι,
ραπατάου ραπατά.

Γρηγορεῖτε γρηγορεῖτε,
τὰ ταμποῦρλα μας βαρεῖτε.
Ραπατά, καὶ σὺ Σουλτάνε,
ποῦ πολὺ μᾶς ἐκτιμᾶς,
συμμαχία ξανακάνε
μὲ τὸν Ράλλη καὶ μ' ἐμᾶς,
νὰ βροντοῦμε φτερωτοὶ
ραπατάου ραπατά.

Κι' ὁ ξυλῆνος Φασουλῆς,
ταμπουρλιέρης μὲ πατέντα,
ἐρωτᾷ πρὸ τῆς Βουλῆς
γιὰ τὰ Προνουντσιαμέντα.

Κι' ὁ πιστὸς ὁ Περικλῆτος, ποῦ δὲν ξέρει χωράτα,
τὸν σιμόνει καὶ τοῦ λείει πῶς συμβαίνουν τὰ καὶ τὰ,
καὶ μαζὶ κι' οἱ ὄδοι φωνάζουν ραπατάου ραπατά.

Φασουλῆς καὶ Περικλῆτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, οἱ φίλ' οἱ ζωηροί,
κτυποῦν ὅτ' ὁ σπῆτι τὸ παλὸ τοῦ γέρο-Θοδωρῆ,
κι' ἕνας μπακάλης γείτονας τοὺς ἀγριοκτυπᾷ
καὶ πρὸς τοὺς ὄδοι φωνάζει.)

Μπ. — Ποῖον θέλετε;

Φ. — Ποῖον θέλομε; ... τὸν γέρο-Ντεληγιάνη
νὰ μάθωμε τί σκέπτεται μὲς ὅτ' ἡ Βουλὴ νὰ κάνει.

Μπ. — Ἀλλάξε σπῆτι...

Φ. — Τί μᾶς λές;

Μπ. — Μὴν ἔμεινε ὅτ' ἡ Κηφισσιὰ γιὰ καθαρὸν ἄερα;

Μπ. — Νά! τὸν μανάνη ῥώτησε, κι' ἴσως ἐκεῖνος ξέρει.

(Πρὸς τὸν μανάνη προχωροῦν βαστώντας χέρι χέρι.)

Φ. — Καὶ δὲν μᾶς λές, παρακαλῶ, μανάνη πατριώτη,
ὁ Θοδωρῆς ἄφησε τὴν γειτονιά τὴν πρώτη;

Μαν. — Ὁ Θοδωρῆς ἐψώνιζε τὰ λάχαν' ἀπὸ μ' ἐμένα
καὶ τὰ στομάχια τάϊζε τὰ ξενηστικωμένα,
μὰ τώρα πιά μᾶς ἄφησε, δὲν μᾶς θυμᾶται ὁδούλου,
κι' ἔχουμε τὰ μανάνικα κεσάτι τοῦ διαβόλου.

Φ. — Καὶ δὲν μᾶς λές ποῦ κάθισε;

Μαν. — Ὅτ' ἡ Τρίτη Σεπτεμβρίου.

Φ. — Δρόμος πολὺ περίεργος καὶ πλήρης μυστηρίου.

(Ρωτοῦνε καὶ τὸν φούρναρη, ρωτοῦν καὶ τὸν χασάπη,
ποῦ κάθισε τὸ καύχημα κι' ἡ πρώτη μας ἀγάπη,
μὰ καὶ ὅτ' ὁ φούρνος μάθανε πῶς ἦγγε σ' ἄλλο μέρος
ὁ Κορδονᾶς ὁ γέρος.)

(Τοὺς εἶπαν καὶ στὰ χασαπιά:

ἀδὲν κάθεται ἐδῶ πέρα πιά),

τοὺς εἶπαν κι' ἡ γειτονισσις, τοὺς εἶπαν κι' οἱ γείτονι,
πῶς λόγους δὲν θ' ἀκούσουν πιά σ' ἐκεῖνο τὸ μπαλκόνι,
καὶ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας ἀρχίσανε τὴν γρίνα

κι' ἐκλαίγανε κι' ἐκεῖνα

πῶς ὁ παπποὺς παραίτησε τοὺς πρώτους μαχαλάδες
καὶ δὲν θ' ἀνάβουν σὺν καὶ πρὶν δοῖ καὶ μασσαλάδες,
μῆτε διαδηλώσεων θὰ φέγγουνε κερία,
μῆτε θὰ πέφτῃ μᾶσכולο καὶ βλάμη κουμπουριά.

(Πόσαις φοραῖς θὰ θυμηθοῦν τὸν γέρο τὸν ἀφέντη
καὶ τὸ παλὸ τοῦ γλέντι.

Πόσαις φοραῖς θὰ θυμηθοῦν ὅπου Ζήνωνος τὸν δρόμο
τὸν φοβερό τὸν γείτονα, ποῦ γέννησε τὸν τρόπο,
καὶ σὺν τὸν παραπίναγε τὰ φεγγαριάτικα τοῦ
ὁ Πατισᾶχ' παλάδωνε τοῦ πρώτου Καλιφάτου,
κι' ἡ Δύσις ἀνατρίχισε κι' ἐτρόμαξε ντουναῖς,
κι' ἦταν ἡ τόση δόξα τοῦ δόξα τῆς γειτονίας.)

Φ. — Τᾶμαθες, Περικλῆτο μου, τάνελπιστα μαντάτα;
ὁ Θοδωρῆς ἄφησε τοῦ Ζήνωνος τὴν στρατά.

Τᾶμαθες τὰπροσδοκῆτα πῶς ἄλλαξε τὸ σπῆτι;

καὶ σὺ, μωρὲ ψωρίτη,
σὺν ἦλθ' ἀπὸ τὸ Φάληρο μ' ὅλη τὴν φαμελιά
γι' αὐτὸ τὸ μέγα γεγονός δὲν μούθγαλες μιλιὰ.

Π. — Δὲν τῶξερα...

Φ. — Νὰ ξεραθῇς καὶ κόψιμο νὰ πάθης,

αὐτὴν τὴν μετακόμισιν ἔπρεπε νὰ τὴν μάθης.
Ἐὼς κοτζᾶμ πολέμαρχος καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
ἀλλάζει μαχαλά,
καὶ σὺ, βρε' μπουνταλά,
νὰ τρέχεις μὲ τὰ τέσσερα νὰ μὲ πληροφορήσης;

Ἐπρεπε τότε νὰ μοῦ πῆς γιὰ τοῦτο πρῶτα πρῶτα,
καὶ σὺν δὲν ξέρεις, Περικλῆ, τοιαῦτα γεγονότα,
καὶ ὅταν αὐτὸ δὲν ἔμφορες νὰ μάθης παρευθὺς,
ἡ μάννα σου τί κούναγε; νὰ πᾶς νὰ μοῦ χαθῇς.

Νὰ τὸ σπῆτι τὸ μεγάλο,
νὰ τὸ σπῆτι τὸ τρανὸ,
στέκω ἔμπρός του καὶ τὸ ψάλλω,
πέφτω καὶ τὸ προσκυνῶ.

Μωρὲ σπῆτι μιά φορὰ!...
σίμωσε καὶ κύτταξέ το,
τὸ παραίτησε σκληρὰ,
κι' ἄλλος θὰ καθίσῃ φέτο.

Ποῖος δὲν θὰ σχολιάσῃ
τὸ τοιοῦτον γεγονός;
τάχα ποῖος θὰ τὸ νοικιάσῃ;
κάποιος βέβαια κοινός.

Ἐπρεπε τὸ σπῆτι τοῦτο τοῦ παπποῦ τοῦ θαυμασίου,
τοῦ πατρὸς τῶν κεραυνῶν,
νὰ γενῇ γιὰ πάντα κτήμα διαρκὲς τοῦ δημοσίου
καὶ προσκύνημα κοινόν.

Ἐπρεπε κοντόλι νέο μέσα ὅτ' ἄλλα τὰ κοντόλια
τὸ Κουβέρνο νὰ περάσῃ,
καὶ τὸ σπῆτι ν' ἀγοράσῃ,
ποῦ μᾶς ἄναβε σὲ χρόνους περασμένους τὰ κοντόλια.

Ἐπρεπε βωμὸς νὰ γίνη,
καὶ νοικατορας κανένας
νὰ μὴν πάη νὰ μολύνῃ
ἀναμνήσεις δοξασμένας.

Ἐπρεπε κλειστό νὰ μένῃ
σὺν καὶ τὰλλα τὰ τεμένη,
κι' ὅποιος ἀπ' ἐδῶ περῇ
νὰ τὸ διπλοπροσκυνᾷ.

Ἐπρεπε παγὸδα νὰ ναι, Κιβωτός τῆς Διαθήκης,
Παρθενὸν νὰ θεωρητῇ καὶ ναὸς Ἀπτεροῦ Νίχης,
κι' ὅπως πάω πότε πότε τὴν Ἀκρόπολιν νὰ ἴδω
ἔτσι νὰρχωμαι κι' ἐδῶ
νὰ κυττάζω τὴν ἀντίκα
λέγωντας «ἐν ταύτῃ Νίκα».

Πῶς ἔμπορεῖς, βρε' Περικλῆτο, μὲς ὅτ' ὁ σπῆτι νὰ καθίσῃ,
παύχει τόσας ἀναμνήσεις;

Πῶς ἔμπορεῖς, βρε' Περικλῆτο, τὸν ἄερα σου νὰ πάρῃς
ὅτ' ὁ μαρμάρينو μπαλκόνι,
ποῦ τὸ δόξασαν οἱ χρόνοι,
κι' ἔπαλε τοὺς κεραυνούς τοῦ φοβηροτοφόρου Ἀφῆς;

Πώς είπαρ'ε, βρε Περικλή, τὸ πόδι νὰ πατήσ
ὅπου 'πατοῦσε μιὰ φορὰ στεφάνων νικητῆς ;
Πώς είπαρ'ε νὰ κατοική κανέναν σὰν κι' ἐμᾶς
'στὰ σπήτια τὰ πανύμνητα, τὰ κοσμοζακουσμένα ;
Πώς είπαρ'ε καπέλα σου καὶ ρούχα νὰ κρεμάς
'στοὺς τοίχους ὅπου 'κύνταζες ἀράδα κρεμασμένα
θώρακας, κράνη, τρικαντά, καὶ σκούφους παρδαλοὺς
τῆς γαύρου Καρχαλοῦς ;

Πώς 'στῆς κρεβάτοκάμαραις θὰ μπαίνης νὰ κοιμᾶσαι
χωρὶς νὰ τὸν θυμᾶσαι ;

Πάντα καὶ βράδυ καὶ πρωὶ κι' ἡμέρα μεσημέρι
θὰ βλέπης 'μπρὸς τὸν ἴσκιο του καὶ τὸ κομμένο χέρι,
πάντα βροντῇ βαρύγδουπος θὰ σὲ παρατρομάζῃ
καὶ κάθε τόσο μιὰ φωνὴ θ' ἀκούς νὰ σοῦ φωνάζῃ :
«ἐκὰς ἐκὰς, ὦ βέβηλε, μὴν πᾶς μὲς 'στὸ δωμάτιον,
ὅπου περιεβάλετο τὴν δόξαν ὡς ἱμάτιον,
κι' ἔλαμπε σὰν τὸν Σείριο καὶ τὸν Ἀποσπερίτη,
δὲν εἶναι γιὰ τὰ μούτρα σου τοῦ Θεωρῆ τὸ σπήτι.»
Π. — 'Στὸ σπήτι, ποῦ μᾶς 'δόξασε τὸν τόπο τῆς λιακάδας,
κι' ἐγὼ μαζί σου, Φασουλῇ, νὰ προσκυνήσω θέλω ...
νὰ τὸ μπαλκόνι ποῦθ'γαίνε κι' ὠμίλει 'στοὺς Ἀρκάδας,
πότε 'έβγαίνε ξεσκούφωτος καὶ πότε μὲ καπέλο.

Ἐδῶ ποῦ λές
φέστεις πολλὰς
'γινῆκαν καὶ μεγάλας,
καὶ μ' ἐκλογεῖς
τῆς θείας γῆς
ἐγέμιζαν ἢ σάλαις.

Ἐδῶ πεζοὶ
κι' ἐμεῖς μαζί
'φωνάσαμε 'στὰ πλήθη,
ὅτι χρυσὸς
ὁ κολοσσὸς
τοῦ μέλλοντος ἐστήθη.

Ἐδῶ ποῦ λές 'γινῆκανε τριῶν πολέμων κάζα,
ἔδῶ τὸν Μεγαλόσταυρον ἐπῆρε καὶ τὰ βάζα,
κι' ἂν ἐνθυμῆσαι, Φασουλῇ, θαρρῶ πῶς ἐδῶ πέρα
καὶ τὰ παπούτσι τούδωσαν 'στὸ χέρι μιὰ Δευτέρα.
'Ἐδῶ τὸν πρωτοφώναξε τὸ πλῆθος Μποναπάρτη
κι' ἔβαλε σκούφια κόκκινη κι' ἔκανε τὸν ἀντάρτη.

Μὴ σιμώνης σ' ἐκεῖνο τὸ σπήτι,
ποῦχει μέσα τοὺς τρεῖς τοὺς πολέμους,
τῆς ἀρμάδες ποῦ 'πῆγαν 'στὴν Κρήτη
μὲ σφοδρὸς τῶν Αἰόλων ἀνέμους.

Μὴ σιμώνης 'στὸ τέμενος ποῦχει
τῶν πολέμων τὸ τρύπιο τσαρούχι
κι' ἀπῆχ'ε τὴν ἡχώ τῆς παρλάτας,
ποῦ γεννᾷ τοὺς σοφοὺς Στρατηλάτας.

Πῶς ἤθελα, βρε Φασουλῇ,
νὰ τὸν ἰδῶ κομμάτι
νὰ τὸν ἀκούσω νὰ 'μιλῇ,
κι' ἂς ἤμουν μ' ἕνα μάτι.

Φ. — Πῶς ἤθελα κι' ἐγὼ ξανὰ παιᾶνας ν' ἀνακρούσω,
πῶς λαχταροῦσα, Περικλή, τὴν γλῶσσα του ν' ἀκούσω,
μὲ τὴν φωνὴ του σὰν καὶ πρὶν ντουνῶ νὰ παρασύρῃ,

κι' ἀπ' τὸ μπαλκόνι νὰ 'μιλῇ κι' ἀπὸ τὸ παραθύρι,
νὰ βλεπᾷ τὸ μούτρακι του, νὰ βλεπᾷ τῆς μπαρμπέτας,
καὶ νὰ κοβᾷ τὸν λόγο του μὲ τράκαις καὶ ρουκέταις.
'Ὡ φαντασία γόησσα, ποῦ μὲ πλανᾷς καὶ πάλι ;
ὁ Θεωράκης λυγιστὸς 'μπροστὰ μου ξεπροβάλλει...
νὰ νὰ ! διαδηλώσεως ἐπλάκωσε μελίσσι...
νὰ ! 'στὸ 'μπαλκόνι 'φάνηκε καὶ θέλει νὰ 'μιλήσῃ.

Ἀκουσον ἀκουσον... σκασμός, 'συχάστε, βρε παιδιά...
νάτος ! ἀρχίζει νὰ 'μιλῇ, κανέναν τσιμουδιά.

Ζήτω τοῦ Θεωράκη μας, ποῦ ξαναπῆρε φόρα,
κι' ἂν ἐκυβέρνα τώρα,
θὰ μᾶς ὠμίλει γιὰ θεσμούς,
θᾶχαν τὰ σώματα σπασμούς,
νέου πολέμου σφρίγος
κι' ἀνατριχίλας ρίγος,
κεφάλια θὰ καπνίζανε κι' ἀρμάδες σὰν καὶ πρῶτα,
κι' ὦ λιγερὸν καὶ κοπτερόν καὶ μπᾶμ καὶ μπούμ μπουρλῆς.

Ἐμπρὸς μου παρελαύνετε, παρωχημένοι χρόνοι,
δεμένοι μὲ Κορδόνι,
ρητορική περίνοια,
βόμβαρδα, βομβαρδίνια,
ρομφαῖαι, σφύραι κι' ἄκμονες,
'Αῖφοι κι' Ἀλιάκμονες,
θριάμβων κελαδήματα,
ζήτω, χοροπηδήματα,
χρυσῶν ὀνείρων ἱριδες
καὶ πόθοι κακομοίρηδες,
βιολιά καὶ ξεφαντώματα καὶ πίνετε καὶ τρώτε
'σὰν 'πῆραμε τὰ Γιάννινα 'στ' ὀγδόντα πέντε τότε,
σεπτῶν χειρῶν κοψίματα,
πολεμιστῶν ρεψίματα,
ποῦ πείνα τοὺς 'δαιμόνιζε
κι' ἐγύρευαν καὶ φρούτο,
κι' ὁ πόλεμος ἀλώνιζε
'μέσα 'στὸ σπήτι τοῦτο.

Π. — Ἐμεῖς στιγμῇ δὲν κάνομε χωρὶς τὸν Θεωράκη,
μᾶς ἔγινε μεράκι.
Δὲν θέλομε νερόβραστα κι' ἀνάλατα Κουβέρνα,
ἐμεῖς γυρεύομε φωτιά καὶ πολεμάρχου στέρνα
'στὴν δράσιν νὰ μᾶς ὀδηγοῦν σὰν Ἀριάδνης μίτος
καὶ σύρτε βομβαρδίσετε τὸ πᾶν ἀδιακρίτως.
Χάνομαι γιὰ Ζηήμεδες, γιὰ Ράλληδες πεθαίνω,
μὰ γιὰ τὸν Θεωράκη μας σχίζω τὴ γῆ καὶ 'μπαίνω.

Φ. — Νομίζω γιὰ τὸ σπήτι του, ποῦ τὸ γεραίρ' ἡ χώρα,
πῶς εἴπαμε πολλὰ,
κι' ἂς πᾶμε, Περικλέτο μου, νὰ τὸν εὐρούμε τώρα
'στὸν νέο μαχαλά.

«Συντρίμματα Συντρίμματα...» καὶ ποῖς δὲν θὰ διαβάσῃ
τούτον τὸν τόμο τὸν λαμπρὸ τοῦ Μίλτου Μαλακάση,
ποιήματα σπαρταριστά, ποῦ σφύζουν ἀπὸ νεῖατα,
κι' εἶναι μὲ τόσην ἐμπνευσιν πρωτότυπον γεμάτα ;

Ἡ «Δύναμις», ἐφημερὶς πεντάλεπτος, τρανή,
καὶ καθημερινή,
μὲ σύνταξιν πολύμορφον. Γραφεῖα κι' ὑπηρετία,
συντάκτης καὶ διευθυντὴς ὁ κύριος Μπαμπέτας.

Τὸ λαμπρὸν Τυπογραφεῖον καὶ γνωστότατον τοῦ Χιῶτη,
τῆς «Κορίνθης» δηλονότι,
κεῖται τώρα μὲ στοιχεῖα πολυποικίλα γεμάτα
'στὴν Μητρόπολιν ἀντίκρυ, τοῦ Πρωτοδικείου κάτω.